

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 155:

Forslag til lov om ophævelse af lov om økonomisk samordning. (Afsked med vismændene).

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 15/2 83).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Det drejer sig om lovforslag nr. L 155 om ophævelse af lov om økonomisk samordning – afsked med vismændene, som der står i parentes.

Det er rigtigt, at der som anført af forslagsstillerne i de senere år har været en betydelig vækst i antallet af økonomiske prognose- og analyseinstitutter og i de rapporter, som udsendes. Derfor kan det i og for sig være rimeligt nok at rejse det spørgsmål, om nytten af dette arbejde står mål med omkostningerne.

Når det drejer sig om de privatfinansierede institutter – og det er her, hovedparten af væksten har været – må man gå ud fra, at de organisationer og pengeinstitutter, som afholder omkostningerne, føler, at de får valuta for pengene, ellers ville de vel ikke opretholde disse aktiviteter. Det, vi kan diskutere her, er altså alene det arbejde, der finansieres over finansloven. Det drejer sig om en del af økonomiministeriets og finansministeriets virksomhed og det arbejde, der udføres af det økonomiske råds sekretariat og formandskab, altså de såkaldte vismænd. Det er den sidstnævnte aktivitet, der foreslås nedlagt,

bl.a. fordi man fra forslagsstillerens side ikke mener, at vismændene reelt er uafhængige af den til enhver tid siddende regering.

Denne påstand kan jeg ikke acceptere. Ganske vist er det formelt økonomiministeren, der udnævner vismændene, men det sker efter indstilling fra det siddende formandskab og udelukkende under hensyntagen til de faglige kvalifikationer. Da vismandsinstitutionen er det eneste uafhængige økonomiske analyseinstitut her i landet, mener jeg, at det fortsat er af værdi at bevare den.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at vismændene har beskæftiget sig med meget andet end netop konjunkturanalyser. I tidens løb har f.eks. landbrugets forhold, boligmarkedet og boligpolitikken, indkomst- og formuefordeling, EF-problemer og energipolitikken været indgående behandlet. For tiden er man i gang med en langtidsanalyse af uddannelsesproblemerne og udviklingen på arbejdsmarkedet. Disse analyser har været væsentlige for den offentlige debat og har bidraget til forståelsen af disse vigtige problemer og deres samfundsmæssige betydning. Både de løbende uafhængige konjunkturvurderinger og de nævnte særlige analyser har bidraget til at opfylde lovens formål, nemlig at samordne de økonomiske interesser.

Jeg må på denne baggrund afvise det foreliggende lovforslag.

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil sige, at hvis fremskridtspartiet virkelig havde til hensigt at gøre noget for at ophæve loven om økonomisk samordning og dermed tage afsked med vismændene, så opnår fremskridtspartiet lige nøjagtig det modsatte ved det forslag, der her er fremsat, og det kunne vi jo også høre på økonomiministeren. Han kom jo med næsten et helt varmhjertet forsvar for denne institution, og derfor kan jeg forstå, at tanken om at gennemføre det som et af økonomiministerens sparebidrag hermed er taget af bordet.

Jeg vil gøre det samme som økonomiministeren og sige, at med den begrundelse, at disse vismænd skulle være afhængige af regeringen, kan man bestemt ikke aflive institutionen, for økonomiministeren har fuldstændig ret i, at vismændene er ganske uafhængige af den til enhver tid siddende regering, og jeg vil nok sige, at det var en meget smuk om-

[Ivar Nørgaard]

skrivning, økonomiministeren gav af begrundelsen, for – hvis jeg må citere, hr. formand – forslagsstillerne siger, at de vil afskaffe denne institution, »fordi regeringen ved udnævnelsen af vismænd har foretrukket spytslikkere, der kunne bekræfte deres egen fejlslagne politik, fremfor de dygtigste på markedet såsom f.eks. Jørgen Gelting.«

Jeg vil sige, at med den begrundelse har man faktisk fastnaglet de økonomiske vismænd til sædet i utallige år fremover.

Gammelgaard (KF):

Forslagsstillerne er utilfredse med, at vi her i landet har en række økonomiske analyse- og prognoseinstitutter. Vi forestår ikke denne utilfredshed. Vi kan ikke se nogen argumentation for at ønske færre økonomiske analyser og vurderinger end dem, vi nu kender.

Forslagsstillerne mener, at vismændene er afhængige af den siddende regering. Det er ikke rigtigt. Der er redegjort for, hvorledes det økonomiske råds formandskab udnævnes. I øvrigt kunne jeg da godt nævne eksempler på vismandsvurderinger og -udtalelser, der ikke er i overensstemmelse med regeringens opfattelse.

Den konservative folketingsgruppe finder det af værdi at bevare et uafhængigt økonomisk analyseinstitut her i landet, og vi går derfor imod det foreliggende lovforslag.

Povl Brøndsted (V):

Forslagsstillerne har i en parentes til titlen på loven skrevet: afsked med vismændene. Vi må vel egentlig sige, at selve begrebet vismænd er noget, der er skabt på grund af folkets trang til at vise, hvor folkekære de er, at de kan fortjene et smukt øgenavn, og de kan jo i hvert fald ikke selv gøre for, at de er blevet sat op på en piedestal, som det vel aldrig har været meningen med den placering af den økonomiske samordning, som institutionen er udtryk for.

Jeg synes, det er meget væsentligt at slå fast, at her har vi et uvildigt økonomisk organ, som selv kan tage sine opgaver op og følge den udvikling, der er. Og i den økonomiske situation, som vi har haft i en årrække – vi må forvente også at få økonomiske opgaver at løse i kommende år – er det vel ikke lige tidspunktet at fjerne dette organ. Det har

da også været sådan, at det ind imellem har kunnet være til gavn for politikerne, og det er da, som det er sagt, rigtigt, at vi ikke kan påstå, at det enstonigt altid har talt den siddende regering efter munden. Jeg kan da erindre tidspunkter, hvor socialdemokratiske regeringer har taget afstand fra både udtalelser og forslag, og jeg kan da også erindre, at de er blevet taget til indtægt af oppositionen. Det viser, at den påstand ikke er rigtig, at det er nogle eftersnakkere af den til enhver tid siddende regering, og det synes jeg skal komme institutionen til gode her i dag, hvor vi skal prøve at se, om det er tidspunktet nu at fjerne organet.

Jeg ved da også, at man inden for erhvervslivets rækker undertiden har været tilfreds med noget af det, der er kommet fra det økonomiske råd. Man har haft brug for det som grundmateriale for det, man så selv kunne bygge videre på. Og endelig tror jeg også, at vi i den offentlige debat om vort samfund og vore samfundsforhold har brug for at have nogle ting, vi kan henvise til, som vi ved ikke er kommet fra nogen, der har bestemte politiske målsætninger med deres arbejde.

Uden at det skal opfattes som den store begejstring for en institution af den art, vil jeg sige, at den har praktiske funktioner at udføre, og i den nuværende situation er det ikke tidspunktet at fjerne den.

Hvis vi endelig skulle gå på jagt efter ting, der kunne fjernes, kunne vi måske kigge andre steder hen, og jeg vil da benytte lejligheden til at spørge økonomiministeren, om det ikke var på tide, at vi måske fjernede et organ, der hedder kapitalmarkedsrådet. Det er min fornemmelse, at det har siddet i en lang årrække uden egentlig at foretage sig noget. Jeg skal ikke sætte år på, men sådan en lille udrensning på området kunne måske godt være nødvendig. Var det ikke et sted, hvor man kunne tage fat og måske begynde at fjerne noget af det, der ikke tjener noget formål? Selv om det er skabt i sin tid under stor begejstring, behøver det jo ikke at have nogen funktion i dag.

Rahbæk Møller (SF):

Socialistisk folkeparti kan ikke støtte forslaget.

[Rahbæk Møller]

Vi finder det også beklageligt, at økonomiske emner i den grad præger den offentlige debat, at vi snart hver anden dag får en prognose fra en eller anden, men dette er et symptom på en uheldig samfundsudvikling, der har gjort disse emner så akutte. Det er ikke vismændenes skyld. Hvis vi afskaffede vismandsinstitutionen, ville vi være henvist til dels regeringens egne rapporter, dels rapporter fra monetaristerne i OECD, og det ønsker vi ikke.

Så må jeg i øvrigt ligesom andre ordførere anholde ordet spyttslikkere. Vismændene har aldeles ikke talt de siddende regeringer efter munden. Tværtimod har de ofte provokeret både regeringerne og andre med originale tanker.

SF er langt fra altid enig med vismændene, men vi ønsker fortsat at have den uafhængige rådgivning, som vismandsrapporterne er udtryk for, til vores rådighed.

Hahn (CD):

Fremskridtspartiet ønsker at tage afsked med udtrykket vismændene, men vi finder ikke, at udtrykket spyttslikkere er bedre. Vi synes, det er meget dårligt, og vi ønsker fra vort partis side at støtte ministeren. Vi ønsker organisationen bevaret.

Janne Normann (RV):

Da det radikale venstres ordfører på området, hr. Niels Helveg Petersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne afvise forslaget.

Derimod vil vi da gerne, hvis ministeren foranlediget af hr. Povl Brøndsteds ord skulle føle trang til at se nærmere på kapitalmarkedsrådet, være med til at se, om det bør ophæves.

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS kan godt støtte, at vismændene afskaffes. Faktisk er selve ordlyden i lovforslaget fuldstændig identisk med et forslag, som VS fremsatte i 1976. Derimod er fremskridtspartiets begrundelse og bemærkninger bestemt ikke identiske med vore dengang. Her er vi meget uenige. Fremskridtspartiet lægger i deres begrundelse først og fremmest vægt på, at det er et spareforslag, og derudover, at der er et hav af økonomiske spåmænd, som forvirrer billedet. Det anes også i bemærkning-

erne, at fremskridtspartiet hellere så, at der var en overvægt af en anden type spåmænd.

Når VS ønsker det økonomiske råd fjernet, er det, fordi det og specielt vismændene nærmest har fået status af at være hævet over den almindelige politiske diskussion. Man får nærmest det indtryk, at det er en neutral instans, som har nogle specielle kvalifikationer til at udtale sig om økonomien, som andre økonomer eller almindelige selv lærte økonomer ikke skulle have. Samtidig er det økonomiske råds virke og deres redegørelser i den grad systembevarende, at vi ikke kan se nogen interesse i at fastholde det. Vi finder det også meget trist, at det gennem massemedierne faktisk er lykkedes i meget stor udstrækning at videreformidle det indtryk, at vismændene taler ud fra nogle specielle kvaliteter, som ingen af os andre har, og at man dermed også skulle tillægge vismændenes udtalelser og redegørelser speciel vægt.

Jeg kan til nød forstå, at man i 1962 kunne finde på at lave en sådan institution, men siden da er der faktisk kommet et hav af økonomiske spåmænd og spåkoner. Samtlige banker har hver især deres cheføkonomer, der udtaler sig til enhver tid, og deres økonomiske opfattelse adskiller sig ikke i det generelle fra den, som vismændene eller det økonomiske råd lægger frem. Derfor kunne man alene af den årsag godt sige, at der ikke er grund til at have vismændene længere.

Det betyder ikke, at VS har noget imod, at der fremstilles økonomiske analyser og rapporter, heller ikke selv om de er systembevarende, som langt de fleste af dem er. Der bliver faktisk også fremstillet et hav af den slags redegørelser og rapporter i øjeblikket.

Derimod mangler der i høj grad en virkelig uafhængig instans og nogle virkelig kritiske analyser og redegørelser. Det sker i det små, der er faktisk en del økonomer, der tager den slags initiativer, men det er klart, at de har ikke nær de samme ressourcer at arbejde med, og det er klart, at det ikke er specielt smart at skulle konkurrere med sådan en instans, der nærmest er blevet hævet op over alle os andre og op over alle andre økonomer, til trods for at de overhovedet ikke er berettiget til det på nogen som helst måde.

Vi finder derfor, at vismændene må afskaffes, og vi synes også, det kunne være et lille bidrag til at afmystificere den almindeli-

[Anne Grete Holmsgård]

ge politiske diskussion om den økonomiske krise, hvis vi fik dem afskaffet, fordi det måske i det mindste fjernede ét vigtigt tågeslør.

Glistrup (FP):

Regeringens standpunkt og argumentation overraskede ikke. Den var ærlig talt så fuldstændig typisk for den siddende regering. Den smykker den offentlige diskussion dag ud og dag ind på fjernsynsskærm, i radio og i alle aviser med højstemte og smukke tirader om, at der er kommet en regering, der vil spare på de offentlige udgifter, der vil lade den private sektor få lov til at udfolde sig osv. Skønne fraser hører vi konstant, og hver eneste gang uden undtagelse, når der så kommer et forslag om at spare et eller andet, kommer den pågældende minister og vrider hænder og siger: nej, her skal skam ikke spares på de offentlige udgifter, for her skal vi skam virkelig til bare at bruge løs af skatteydernes penge og blive ved med at holde det her fungerende.

Økonomiministeren argumenterede på den måde, at han startede med at sige, at når der i forslaget står, at her er en opgave, der efterhånden løses ganske udmærket af den private sektor, så måtte han totalt afvise det, fordi de private lavede jo nok kun det arbejde, fordi de selv så deres interesse i det.

Sådan kan man selvfølgelig godt mistænkeliggøre alt, hvad der hedder privat næringsdrift i dette land, ved at sige: det er nogle, man ikke kan stole på, og de laver det nok bare, fordi de ser deres interesse i det, sådan som ministeren sagde det. Men de private interesse i at gøre det er at gøre et godt arbejde. Altså der må ikke være noget som helst forbundet med, at man f.eks. i Privatbanken, eller hvor man nu ellers har disse cheføkonomer – der skulle være liberale – kommer med nogle gevaldige forudsigelser og prognoser og økonomiske analyser, og det så hver evige eneste gang viste sig, at det passede ikke, det var bare deres private næringsting, de ville hygge. Derfor er det faktisk således, at man i hvert tilfælde på dette område må sige, at selv om man har en grundfæstet mistillid til alt privat erhvervsliv, som det skinnede igennem økonomiministerens udtalelser, er det dog trods alt sådan, at det er i de private erhvervsdrivendes egen interesse, for der går ikke ret mange måne-

der, før man kan efterprøve, hvor troværdigt eller utroværdigt det pågældende analyseinstitut er. Derfor er det om ikke andet i de private egeninteresse at være saglige og korrekte, og når vi har et område, hvor den private sektor virkelig kommer med materiale, uafhængigt materiale, som er helt fyldestgørende som grundlag for den offentlige debat, hvorfor i alverden skal vi så absolut opretholde et offentligt organ?

Men det var altså ministerens opfattelse, at man skulle være et offentligt organ for at være et uafhængigt økonomisk analyseinstitut – for at bruge ministerens ord. Derfor skulle man bevare det, der i hvert tilfælde under nutidens forhold på området er så ganske og aldeles overflødig og bare forøger flommen af ulæst papir, for der er måske nok nogle, der læser vismandsrapporterne, men så når de ikke at læse Handelsbankens rapport og så meget andet. Der er simpelt hen meget, meget få mennesker her i dette land, der får læst alle de økonomiske rapporter, der kommer.

Så siger ministeren: ja men ikke bare er disse økonomiske vismænd kommet med deres halvårige konjunkturoversigter, de har skam også – for offentlige midler – udsendt en bunke rapporter om EF, om landbrugsøkonomi osv. Ja, vel skriver økonomiske professorer økonomiske afhandlinger om centrale økonomiske emner, men heller ikke på det område synes jeg vi kan sige, at vi mangler afhandlinger. Der er også andre end vismændene, der f.eks. har skrevet om EF, om landbrugsøkonomi o.lign., og der havde absolut ikke manglet noget i den danske samfundsdebat eller den danske folketingsdiskussion, hvis man ikke havde haft også vismændenes rapporter om det.

Det er kort sagt en overflødig offentlig udgift, og med den stilling, som økonomien i den offentlige sektor har i Danmark, kan jeg ikke forstå, at den, der sidder og får sin gode løn for at være økonomiminister, ikke kan se, at det gælder om at spare statsudgifter, der ikke er absolut påkrævede og absolut strengt nødvendige, at man, selv om man så var venlig mod ministeren og hans følgesvende blandt ordførerne, ikke i hvert tilfælde kunne indse, at dette er ikke nogen strengt nødvendig offentlig udgift under de nuværende omstændigheder, så selv om man kunne se noget positivt ved det, vismændene går

[Glistrup]

rundt og laver, var der al mulig grund til at skære denne udgift væk.

Den socialdemokratiske ordfører var blevet så aldeles fascineret af et enkelt led i den mangfoldige argumentation, der er i bemærkningerne, at han sagde, at selv om han ikke kunne lide det led i argumentationen, måtte det fastnagle vismændene, så man måtte bevare dem til evig tid. Det var dog en mærkelig uselvstændig måde at tage stilling til et forslag på. Hvis man synes, at forslaget tekst er forkert, skal man selvfølgelig tage afstand fra det, og hvis man synes, forslaget tekst er rigtig, skal man sige ja til det, uanset hvad argumentationen er. Jeg beklager – og det kan sikkert den socialdemokratiske ordfører være enig med mig i – at den socialdemokratiske ordfører i dag ikke hed Per Hækkerup, for jeg tror nok, at så havde ordførertalen været en noget anden end den, vi hørte fra hr. Ivar Nørgaard.

Det, man ikke kunne lide, var, at man fra fremskridtspartets side har den samlede vurdering, at vismændene i deres hele holdning, i hele deres måde at argumentere på, er afhængige af regeringen, og det skyldes i og for sig nok mere, om man så må sige, at vi taler hver sit sprog, for man foregiver jo i hvert tilfælde, at der skulle være en modsætning mellem f.eks. den nuværende regering og den tidligere regering, og hvis man derfor sådan mere taler i retning af, hvad de konservative mener, siger man, at så er man da selvstændig i forhold til den socialdemokratiske regering, som sad engang.

Men det er jo slet ikke det, der er fremskridtstanken med det. Vi opfatter det ærligt talt som ét fedt, om man har den ene eller den anden regering, og jeg mener i og for sig ikke, at der er nogen væsentlig forskel med hensyn til økonomien på socialdemokratiet, venstre, de konservative, SF, og hvad der nu ellers er herinde.

Men det, vi mener, når vi siger, at de er afhængige af regeringen, er, at de kører og kører i de baner, som disse forældede partier med deres forældede økonomiske opfattelser med meget stor sikkerhed har vist ikke løser nogen som helst økonomiske problemer. Her bliver vismændene ved med år efter år at køre rundt inden for dette lille verdensfjerne hjørne, som altså repræsenteres af socialdemokratiet og firkløverpartierne, i stedet for simpelt hen, når man skal skabe visioner

med hensyn til økonomien, at tænke nye tanker, som går uden for disse gammelpartibeide, som man faktisk udelukkende botaniserer i.

Det er her, vi mener, at vismændene har svigtet ved bare at være ekkoer af socialdemokratiet eller venstre, altså afhængige af regeringen. Men det er jo bare ét argument mellem mange argumenter, som vi forsøger at fremføre til støtte for det foreliggende lovforslag.

Så mente hr. Povl Brøndsted, at det, at man havde kaldt dem vismænd og sat dem op på denne piedestal, skulle da virkelig betyde, at det var noget, som folket havde taget til sig, noget, som folket respekterede.

Jeg må erkende, at for mig er ordet vismænd i allerhøjeste grad ment sarkastisk og ironisk, og jeg opfatter det ærligt talt sådan, at når man taler om, at nu har vismanden professor ditten eller datten udtalt ditten og datten, så forstår jeg ordet vismand sådan, at man gør grin med manden.

Her kan man altså have hver sin sproglige opfattelse, men man siger faktisk, at han er ikke rigtig klog, for at sige det rent ud, og da er det altså således, at hr. Povl Brøndsteds sprogopfattelse åbenbart er en anden end den, vi har i fremskridtspartiet, og i den forstand har vi ærligt talt brugt det i titlen. Når man så ironiserede over, at vi kun fik plads til det i en parentes, var det skam ikke med vores gode vilje. Havde vi fået lov til selv at redigere vort lovforslag, havde det stået i hovedteksten, så havde det heddet forslag til afsked med vismændene. At det har fået den anden titel, skyldes det, som vi har talt om så mange gange herinde, denne ulykkelige ændring i folketingets forretningsorden. Det jo er helt oplagt, at sådan som folketingets forretningsorden er blevet udformet, må et lovforslag med den tekst, som der er tale om her, få den titel, som det foreliggende har, men det er bestemt ikke noget ønskemål, at man skal tale dette cancellikaudervælsk, som præger hovedtitlen. Vi ville meget gerne have kaldt det: forslag til afsked med vismændene, og vi skal nok få sagt farvel til dem, før århundredet er gået til ende, men åbenbart ikke ved denne lejlighed.

Økonomiministeren (Anders Andersen):

[Økonomiministeren]

Jeg har ikke tænkt mig at ville gå ind i en lang debat med hr. Glistrup, men der er lige et par ting, jeg dog synes var så groteske, at det skal nævnes.

Når hr. Glistrup siger, at den nuværende regering overhovedet ikke vil spare, tror jeg ikke, det er det indtryk, befolkningen i almindelig har af den nuværende regering. Det kan godt være, at vi ikke helt følger det tempo, som fremskridtspartiet ønsker med hensyn til sparemål.

Og når hr. Glistrup så siger, at jeg og regeringen – sådan må jeg opfatte det – har en udpræget mistillid til det private erhvervsliv, tror jeg nu nok, det modsatte indtryk er gældende i erhvervslivet, så de to ting viser jo i og for sig, hvad det er for en form for debat, der bruges her i folketingssalen.

Jeg tog egentlig kun ordet for at svare hr. Povl Brøndsted og fru Janne Normann.

Hr. Povl Brøndsted rejste spørgsmålet – og det blev fulgt op af fru Janne Normann – om jeg kunne tænke mig at ophæve kapitalmarkedsrådet. Kapitalmarkedsrådet blev, så vidt jeg husker, oprettet i 1972. Det har ikke holdt møder siden efteråret 1973, og derfor kan man måske sige, at det var et af de råd, man godt kunne ophæve uden at slå noget i stykker. Det er selvfølgelig beklageligt at skulle ophæve det, for det er den til enhver tid siddende økonomiminister, der er formand for rådet, men alligevel tror jeg, at vi kan gøre et rationelt arbejde ved at ophæve rådet, og det vil jeg være positiv over for.

Glistrup (FP):

Jeg er da helt enig med økonomiministeren i, at befolkningen har det indtryk, at den nuværende regering ønsker at spare på offentlige udgifter, og at den nuværende regering ønsker at beskære den offentlige sektor til fordel for den private. Men det, vi i grunden har folketingets talerstol til, er, når en befolkning har fået vrangindtryk og ved en ensidig, usandfærdig propaganda er blevet bibragt nogle helt forkerte forestillinger igen og igen med det ene eksempel efter det andet, vel efterhånden titusind eksempler på rad, at få bevist, at det er usandhed, at denne regering ønsker at spare på de offentlige udgifter, at det er usandhed, at denne regering ønsker at beskære den offentlige sektor, at denne regering tværtimod arbejder for at

fråse med de offentlige udgifter, at denne regering arbejder for at udvide den offentlige sektor. Det er denne vrangforestilling, som befolkningen har, vi i sandhedens interesse må rette, så befolkningen virkelig kan lære, hvad der er sandheden om den siddende regering.

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Jeg kan fortsætte med at sige: det er usandhed, når hr. Glistrup argumenterer på den måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det politisk-økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 159:

Forslag til lov mod skatteyderbetaling af kantiner m.v.

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 18/2 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Finansministeren (Christophersen):**

Hr. Glistrup, hr. Askjær Jørgensen og hr. Poulsgaard, alle fra fremskridtspartiet, har stillet et i øvrigt prisværdigt kortfattet lovforslag, men et lovforslag, som jeg ikke på regeringens vegne kan give tilslutning til. Det handler om, at skatteyderne ikke skal tvinges til at betale helt eller delvis for andres mad, drikke eller tobak, og det kunne jo godt give det indtryk, at sådan forholder det sig i øjeblikket. Men det gør det ikke.

Jeg har for nogle måneder siden udsendt et såkaldt kantinecirkulære, som netop har til